

учителствува една година въ дѣвическата гимназия въ Търново, слѣдъ което отново замина за Женева и постѣпва тамъ въ университета — въ факултета по социалнитѣ науки и въ 1900 год. тя свършва съ титлата лисансие на тия науки.

Слѣдъ завръщането си въ България, Иванка остава да живѣе постоянно при майка си въ Търново. Една богата библиотека съ француски и руски съчинения ѝ позволяваше да продължи своето образование. Тя обичаше да изучава цѣли автори, особно Спенсера, Ренана и нѣкои нови икономисти. Нейната любознателностъ бѣ още по-широка: съ рѣдко внимание тя се запозна съ теорията на безкрайно малкитѣ величини (диференциално и интегрално изчисление) и намираше въ тая теория тъкмо философския елементъ. Астрономията бѣ за нея любима наука. Но съ това не се изчерпваше нейната душа. Който е живѣлъ по-близо до нея, той безъ друго е почувствувалъ нейната дълбока поетична натура. Тя обичаше рускитѣ поети, обичаше францускитѣ, особно Хюго — *Les chants du crépuscule* . . . , но обичаше най-много баща си: тя знаеше на изустъ неговитѣ стихотворения, фейлетони и цѣли статии. Тя имаше една теория за всеобща правда, която сама си бѣ изковала въ живота. Тя вѣрваше, че жертвитѣ на тия, които умиратъ, се уравновесяватъ съ радоститѣ на тия, които идватъ слѣдъ тѣхъ. Великата нейна идея, която вълнуваше постоянно душата ѝ, бѣ да направи нѣщо достойно за паметъта на баща си: „за баща си азъ трѣбва да направя подвигъ,“ — това бѣше нейната тежка, но велика мисль, която винаги я придружаваше, — отъ дѣтинството до смъртъта.

Чадо на славния български революционеръ, израстла подъ грижитѣ на знатната си майка, която поддържа въ нея боевия духъ на нейния баща, Иванка не остана чужда и къмъ общественитѣ въпроси. Тамъ, където идеалътъ се издигаше въ общественитѣ